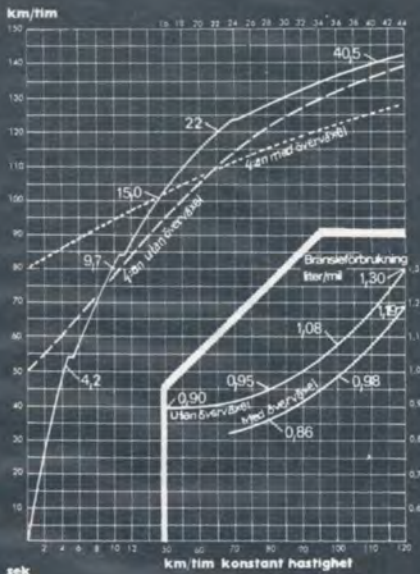

Volvo 142 S

Gedigen till tusen...?

...men hur är det med de små, små detaljerna?

BAKOM RATTEN: KARL-ERIK NYKVIST

■ ■ ■ Det första intrycket av Volvo 142 S — där tvåan står för två dörrar och S för sport — är en helguten gedigenhet som inte borde lämna något övrigt att önska. Men det gör den.

När vi övertog den här bilen för ett 1000-milatest var den helt genomgången. Den hade gått 254 mil, men vi dristade oss ändå att ta den till Svensk Bilprovning för konditionsbesiktning. Vilket var klokt. Besiktningen avslöjade:

- att hjulbalansen bara var godtagbar — inte i gott skick
 - att toe in fick C i betyg, vilket innebär att hjulställningen måste justeras
 - att färgsarna inte var korrekt synkroniserade (det är två färgsare på den här modellen), och
 - att fördelarna fick C — tändinställningen var felaktig.
- Vi lät åtgärda vad som krävdes, men har inte lyckats få tomgången rätt inställd.

■ Vi lät också testvagnen gå igenom de vanliga bränsle- och accelerationstesterna.

Volvo 142 S gör skäl för sin S-beteckning. Det är gott drag i motorn — vilket framgår av bifogade diagram — och de 115 hästkrafterna kräver mätligt med bränsle. Överväxeln reducerar emellertid inte bränsleförbrukningen i den grad man kanske vill tro. Titta på diagrammet, så ser ni att den ger ca 10 procents besparing. I verkligheten har vi ännu inte haft värst mycket glädje av överväxeln. På provvagnen har det hittills varit förenat med vissa obehag att utnyttja överväxeln. Det rycker hårt och obehagligt, och för en mjuk "nedväxling" måste man använda sig av kopplingen. Kan man däremot räkna med att få ligga i ganska jämna fart ungefär vid 80 km/t utan nedbromsningar och accelerationer, kan man så överse med detta obehag.

För att återgå till bränsleförbrukningen så kan man vid en konstant fart av 120 km/t komma undan med en förbrukning av 1,3 l/mil utan överväxel och 1,19 l/mil med.

Den praktiska förbrukningen ligger på drygt 1,2 l/mil efter de första 284 milen. Ungefär 20 procent har körts inom stad eller tätbebyggt område och resten på landsväg. En liter olja har gått åt.

■ Det är mycket som är bra på Volvo 142 S. Den är gedigen, värmen är bra — den är lätt att ventilera, man sitter bekvämt och man ökar i det stora hela ganska tryggt. Men ändå. Det finns detaljer som man har svårt att acceptera. Eller kanske har vi råkat ut för ett dåligt exemplar? Men detta är inte ett slutdomme. Det veta är inte ett slutdomme. Det veta är gärna understryka. Med ett sådant skall vi komma när vi efter ett halvår kört vagnen 1 000 mil så som Svensson kör. Till dess redovisar vi bara vad som hänt och hur vi upplevt milen i 142 S.

■ Säkerheten först. En sådan här bil — som kostar över 20 000 kronor på gatan — bör ha yttre backspeglar som standard. Det är en viktig säkerhetsdetalj nu sen vi fick högetrafik.

Och så måste vi fråga: Har verkligen ingen tidigare upptäckt det farliga fyrkantiga "reglagepaketet" kring rattstängens. Där ljusomkopplare, körriktningssvarreglage och startnyckel sitter. Startnyckeln har "man byggt in" för att den inte skall skada vid en eventuell kollision. Men det man byggt

in den med är ju dubbelt så farligt!

Vi vill nog påstå att det nästan är garanti för ett lörbensbrott vid en kollision. Även om man har trepunktsbälte på. Små förare kan slippa undan, men knappast medellånga. Långa har inte en chans. Ta en titt på den saken — den skämmer en i andra stycken så väl genomtänkt bil när det gäller säkerhet.

■ Några andra störande detaljer — som man kanske vänjer sig vid efter hand:

- Backspeglarna är en irriterande "stressbild". Orsakad av vagnens vibrationer.
- Kopplingen huggar och gör krypkörning i kö besvärlig. Det förvärras av att tomgången inte är bra. Trots att auktoriserad verkstad justerat den två gånger.
- Överväxeln måste sliras ner, som redan nämnts. Och så det till sagt på auktoriserad verkstad utan att något hänt.

● Den höga ljudnivån kanske sjunker när ventilerna justerats. De har bärtat slomra.

■ På 185 mil har vi tvingats besöka verkstad tre gånger (en gång ramlade helt sonika ena framstolen sönder). Det tog bara en minut att få lagat när man väl väntat 40 minuter — på auktoriserad verkstad.

Nu skall vi in på verkstad igen. Med ventilerna, kopplingen, överväxeln och tomgången. Och sen ökar vi vidare till nästa rapport. Som kanske blir gladare i tonen. När man fått rätsida på de små detaljerna...

Stora Volvos tvådörrarsversion med 115 hästar och två färgsare har en del sportiga tendenser, men också en del irriterande smärfel.